

V 75. čísle BEZEVŠEHO mimo jiné najdete:

Kariérní den

Maturitní plesy

První pomoc

Politický vězeň

Sportujeme!

Vážení a milí čtenáři,
75. Bezevšeho už vážně vychází. Dnes jsem se donutila upřednostnit korekturu časopisu před jinými pracemi. Je neděle večer a já končím svou práci pro časopis jako vždy úvodníkem. Také vám vždy uteče víkend tak rychle jako mně? V pátek odpoledne jsme pracovali na zahradě. Konečně jsem si našla čas a odstranila cesmínu, která už na jaře nemá ve výzdobě truhlíků co dělat. Nasadila jsem macešky, mám ráda drobkounké modré a bílé, udělají kopce a parádu až do léta. Vyměním je pak za muškáty. Ven mě vytáhlo sluníčko, které dalo najevo, že jaro je tady. Vzdala jsem sportovní aktivity, tentokrát jsem se s láskou hrabala v hlině, trochu jsem poklábošila se sousedkou Růženkou a domů jsem šla až se setměním. Že jsem se vrátila ze zahrady, poznala rodina podle vůně langošů, které jsem odpoledne zadělala a teď jsem je smažila a zdobila. Sešli jsme se všichni u večeře. Máme to tak rádi stejně jako společné víkendové obědy.

V sobotu jsme uskutečnili dlouho plánovaný výlet a najednou je tu neděle. Dnes jsem sportovní aktivity neošidila. Po obědě jsem měla za sebou pár kilometrů v mrazivém větrném počasí, koupel v rybníku (věřím, že ledová voda prospívá zdraví) a před sebou nedělní odpoledne. Na co se vrhnout dřív? Zvítězilo Bezevšeho, strašilo mě totiž ve snech, otevíralo ukřivděné pusy, co to jako je a kdy že vyjde. Do toho mi můj manžel neustále nenápadně sděloval, že

dnes ještě dokončil tu a tu stránku a že už má v podstatě hotovo a že už bych mohla číst a opravovat. A tak jsem se do toho pustila. Přiznávám, že mi tentokrát opravdu moc nechybělo k tomu, abych utekla od počítače a dělala cokoliv, jen ne korektury. Znáte situaci, kdy děláte vše možné, jen ne to, do čeho se vám nechce? Nakonec jsem se ale nad stránkami doopravdy pobavila. Nahlas jsem se smála u článku Lukáše Krejčího, našeho bývalého žáka, dokonce jsem ponechala vulgární slovo na konci, protože jsem nenašla alternativu, možná nechtěla najít, čert ví. Že je Lukáš tak zábavný, jsem nevěděla. Lukáši, děkujeme za tvoji skvělou vzpomínku!

Uvědomila jsem si, kolik lidiček mi s časopisem pomáhá, a dojalo mě to. V tiráži najdete jména těch, kteří se podílejí na tvorbě těchto stránek. Co mě ale nadchlo, je zájem čtenářů, kteří se ptají, kdy noviny vyjdou. Tady jsou v celé své kráse. Shrnuji období od Vánoc do jara. Přinášíj toho spoustu jako vždy.

Moji milí, jaro je tady, sice se ještě nechá přemlouvat, ale slunce hřeje a už ho nic neporazí. Jaro zažene tmu a přinese světlo. Se světlem jde ruku v ruce radost ze života a síla. Nezapomeňme na to, že v každém z vás je velký zdroj radosti a síly bez ohledu na to, jaké je venku počasí. Jen ho zažehnout. A jak? Návod nemám. Na to musí přijít každý sám. Třeba někdo bude chvíli šťastný u našeho Bezevšeho!

Iva Šabatová

najdete nás: www.bezevseho.eu • pište nám: bezevseho@sosmcp.cz

ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO

ΣΕ ΣΙΛΟΤΑ ΙΝΤΡΑΥΚΕΗΟ

LISTOPAD 2024 – ÚNOR 2025

Každý měsíc probíhaly skupinové schůzky pro 2.A a 2.S formou řízených besed.

Témata jednotlivých schůzek:

- Listopad 2024 – Nelegální drogy
- Prosinec 2024 – Vánoce
- Leden 2025 – Sexualita
- Únor 2025 – Šikana

Další uskutečněné volnočasové aktivity:

- V listopadu usedl do tradičního HORKÉHO KŘESLA pan kuchař (dočtete se o tom v samostatném článku) a neúnavně se hrála nová společenská hra Výbušná kotátka.
- Prosinec byl ve znamení Vánoc – zdobení „intru“, pečení perníčků, vánoční věštění.

• V lednu vznikla skupinka, kterou baví malování a jejímž prvním počinem byl obraz na památku pro pana kuchaře, dalším pak společné malování ve dvojici a malování při hudbě. Ale sprádají se i další plány. Uskutečnil se i relaxační večer, při kterém účastníci zažili nejrůznější relaxační techniky, jako například AT trénink, Jacobsonovu relaxaci, imaginaci a dokonce si vyzkoušeli chvilku meditace.

- Únor patřil valentýnskému tvoření a také proběhlo společné intrácké fotografování.

- V odpoledních a večerních hodinách využívají žáci posilovnu, kulečnick, stolní tenis, šipky, nebo si zahrají na klavír.

-lo-

HORKÉ KŘESLO
pro pana kuchaře

Na domově mládeže polygrafické školy se už od roku 2012 pořádá tzv. Horké křeslo – beseda, na kterou jsou zváni dospěláci školy, aby je studenti měli možnost poznat osobněji. Letos usedl na pověstné křeslo vzácný host – všemi oblíbený pan kuchař Pavel Uchytel.

Otázky, které pro něho měla připravené paní vychovatelka nebo sami žáci, se týkaly všech oblastí života – rodiny, práce, koníčků i nejrůznějších názorů a postojů. Vážná zamyšlení střídala smích, všichni si to moc užili – a na konci zazněl trochu pepřejší vtíp a závěrečný potlesk a proběhlo společné focení...

- lo-

Besedy s panem J. Stehlíkem – MP Education

Na podzim školního roku 2024/25 proběhla v naší škole série besed lektorovaných Mgr. J. Stehlíkem:

Téma: KLÍČ KE VZTAHŮM

V 1.A, 1.S, 2.A a 2.S se převážné většině žáků beseda líbila a ve zpětné vazbě ji hodnotili nebo psali o tom, co bylo pro ně důležité slyšet...

1.A:

- Dozvěděl/a jsem se, co patří a nepatří k dobrým vztahům.
- Slyšel/a jsem aspoň názor i jiných lidí a od někoho, kdo tomu rozumí.
- Nemůžeš mít někoho rád, když nemá rád sebe.
- Mluvílo se o sebevědomí a sebelásce.
- Uvědomil/a jsem si některé vztahové faktory.
- Vše, co jsem slyšel, jsem si spojil se svými životními zkušenostmi.
- Teď můžu zlepšit svůj vztah.

1.S:

- Lidé by se měli respektovat takoví, jací jsou.
- Vztahy pro mě znamenají moc, a proto to pro mě bylo důležité.
- Měli bychom mít takové besedy častěji.
- Aspoň se ve třídě více poznáme.
- Dostali jsme odpovědi na nějaké trable.
- Dozvěděla jsem se více o spolužácích.

2.A:

- Bylo to užasné, moc jsem si to užil.
- Líbila se mi část, kde jsme si řekli své názory, bylo důležité pro mě slyšet skoro vše, dobře mi to poradilo, jak se chovat ve vztazích.
- Beseda byla zajímavá, dost věcí jsem potřebovala slyšet i dost věcí jsem si uvědomila, bylo to super.
- Mohli se tam více řešit rodinné vztahy.
- Jsem ráda, že zaznělo slovo „manipulátor“ a věci, co tyto lidé dělají. Aby ti, co o tom nevědí, měli možnost si uvědomit, s kým vlastně třeba jsou.
- Besedu jsem si užila, celkově mi to pomohlo.

2.S:

- Co by se nemělo dít ve vztahu.

- Že se musíme o své pravé kamarády starat.
- Jak je důležité se omluvit.
- Že když se mnou ten druhý odmítá mluvit, tak mu tolik na mě nezáleží.
- Každý můžeme ublížit, ale vždy se to dá řešit v klidu, promluvit si.
- Ne s každým si musím sednout.
- Že vedu svůj život v pořádku a pokud jsou nějaké chyby, dokážu je vyfiltrovat a změnit.

Téma: HLEDÁM PRÁCI

Ve 4.S i 4.P besedu hodnotili pozitivně všichni žáci a také je jsem poprosila o zpětnou vazbu.

4.P:

- Za mě byla určitě dost motivační. Abych zkusila VŠ. A vyzkoušela různé věci, nebála se cestovat za prací i do zahraničí, a abych nabrala co nejvíce zkušeností.
- Beseda mi určitě ukázala, že není dobré nechávat věci na poslední chvíli, i že je lepší je řešit včas.
- Bylo pro mě důležité slyšet reálný pohled ze strany zaměstnavatele, jak oni mají nastavené priority. A co oni berou jako důležité a podstatné pro přijetí do zaměstnání.
- Bylo by fajn, aby besed o kariéře bylo víc.
- Motivace k tomu začít včas věci řešit.
- Dodala mi impuls jít pevně za svým a nevzdávat to.

4.S:

- Velice užitečné do budoucna.
- Moc pěkné, pán byl energický a bylo poznat, že to dělá už delší dobu...
- Zajímavé, užitečné. Více takových besed bych uvítal.
- Informace se mi budou do budoucna hodit.
- Super chlap. Chtěl bych ho mít za pracovního mentora.
- Beseda se mi líbila, mluvílo se o důležitých věcech. Tohle by se mělo učit, měl by to být předmět. Je důležité vědět, co dělat pro to, aby nás přijali do zaměstnání. Dozvěděl jsem se plno nových informací.

-lo-

OKÉNKO

ŠKOLNÍ METODICKÝ PREVENČE LISTOPAD 2024 – ÚNOR 2025

V prvním pololetí tohoto školního roku proběhla série třídnických hodin s nejružnější tematikou, jako například:

- 4.S, 4.P – sdílení příprav na maturitní zkoušku a budoucích plánů
- 2.S – řešení problémů třídy a hra „Jak se známe“
- 1.A, 1.S, 3.A, 3.S, 3.B – mapování problémů třídy

V listopadu se uskutečnily besedy s panem J. Stehlíkem (MP Education) s názvem KLÍČ KE VZTAHŮM pro prváky a druhéky – podrobněji se o nich dočtete v samostatných článcích.

-lo-

Jak se bránit kyberšikaně

V březnu proběhly ve třídách 3.A, 3.B a 3.S preventivní aktivity na téma KYBERŠIKANÁ, vedené lektorkou z organizace EDULISKA Mgr. E. Papežovou. Žáci měli možnost získat mnoho informací z této oblasti jak formou krátkých informačních vstupů lektorky, tak za pomoci aktivity s kartami, která otevřela téma, nebo při skupinové práci. Poprosila jsem žáky zúčastněných tříd o malou zpětnou vazbu.

3.B

- Průměrný počet bodů, které žáci besedě přidělili: 9 z 10
- Hodnocení besedy: Žáci ocenili lidskou komunikaci a to, že beseda byla velmi užitečná, protože pomáhá lidem lépe pochopit rizika online světa a učí je, jak se bránit.

3.A

- Průměrný počet bodů, které žáci besedě přidělili: 6 z 10
- Hodnocení besedy:
 - Líbila se mi, byla fajn až na pár rušících jedinců.
 - Je to důležité téma v dnešní době.
 - Beseda byla zajímavá, ale kolektiv byl unavený po projektovém dni.
 - Všechno už jsem slyšel na ZŠ.
 - Bylo fajn si vše připomenout.
 - Nic mi to neřeklo.
 - Bylo pro mě důležité slyšet, jak se kyberšikaně a podvodům bránit.

3.S

- Průměrný počet bodů, které žáci besedě přidělili: 9 z 10
- Hodnocení besedy:
 - Líbil se mi přístup lektorky a výklad.
 - Beseda byla vedená někým, kdo měl o čem vyprávět. Takže informace, které jsme se dozvěděli, nebyly jen prázdná slova, ale zkušenosti ze života.
 - Ocenil jsem autenticitu.
 - Doporučil bych ještě příběh, který se reálně stal a o tom si povídat.
- Co bylo pro žáky důležité slyšet:
 - Bylo pro nás důležité, že je vždy na koho se obrátit s problémem.
 - Jak rozpoznat predátory.
 - Jak poznat kyberšikanu.
 - Jaká nebezpečí skrývá internet.

-lo-

Tradiční setkání s agenturou PONDĚLÍ

Každý rok navštěvují naši školu klienti a pracovníci z rumburské agentury PONDĚLÍ, aby přiblížili našim studentům svět lidí, kteří mají nějaký hendikep, a ukázali jim, že tento svět se od světa běžných lidí zas tak moc neliší... Ve čtvrtek 20. března proběhla beseda s klienty a pracovníci agentury Pondělí ve třídě 1.A. Jak besedu žáci hodnotili a co pro ně bylo důležité slyšet:

Bylo pro mě důležité slyšet, zažít:

- Tito lidé jsou normální, užívají život, mají city jako ostatní lidé, vzdělávají se, snaží se komunikovat.
- Handicapovaní lidé jsou jako ostatní.
- Příběhy lidí mě zajímaly.
- Setkání se s lidmi, kteří mají handicap.
- Slyšel jsem příběhy, ukázalo se, že tady jsou lidé, kteří se mají fakt špatně, ale váží si maličkostí a snaží se.
- Zkusit si, jaké to to být slepý, pohybově omezený, mít schizofrenii...
- Vše bylo zajímavé, jak se cítili a jak vyprávěli své příběhy.
- Rozebírání dnešní doby a vyzkoušení si různých hendikepů. Díky tomu mám lepší pohled na hendikepované lidi.
- Povídání mi stoprocentně promlouvalo k srdci.

A hodnocení besedy:

- Bylo to pěkně udělané, klienti měli zajímavé příběhy.
- Úžasné, doufám, že takových besed budeme mít víc.
- Hodně dobré hodnocení, všichni byli příjemní. Téma bylo také skvělé, povídat si o problémech a životech hendikepovaných lidí. Měli k nám skvělý přístup. Opravdu si vážím, že k nám přišli říct svůj příběh.

Pro třídu 1.S je tato beseda připravena na květen.

-lo-

DNY OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

Na dni otevřených dveří na naší škole jsem vypomáhal už druhým rokem. Z mého pohledu každý rok má něco do sebe. Vidíte plno nových lidí, kteří se zajímají o naši školu, mají zájem se ptát a zjišťovat si věci. Ale rovněž potkáte plno lidí, kteří na škole buď vystudovali nebo se vyučili, a taktéž se přijdou podívat. Tento rok jsem spíše běhal po škole a fotil, jak uchazeči procházejí školu a poslouchají výklady učitelů. Podle mě na naší škole máme dny otevřených dveří vymyšlené velmi dobře a zajímavě. Jsem rád, že se můžu podělit o svoje vzpomínky a zkušenosti a třeba někomu pomoci se rozhodnout pro správnou školu.

-Miško-

Na dni otevřených dveří jsem byla už po čtvrté. Každý ten den je ničím jiný a jsem ráda, že se toho mohu účastnit. Vždy se bavím s uchazeči i rodiči, ptají se na můj názor na školu, na to, co naše škola nabízí atd. Jsem ráda, že se můžu podělit o svůj názor a třeba i někomu pomoci s výběrem školy.

H. Havlíková

Vzácná návštěva: Jindra Zalabáková

Paní Jindra Zalabáková - 1. náměstkyně pro oblast školství, mládeže a sportu se cítila v Rumburku báječně.

Další zastávkou na mé cestě po školách byl Rumburk. Dvě školy, které jsou jedinečné. SOŠ mediální grafiky a polygrafie a Střední zdravotnická škola a Obchodní akademie. V obou máme služebně mladší ředitele, ale s těmi služebně staršími si nezadají. První

školu vede Richard Sýkora, druhou Ladislav Pokorný.

Polygrafka je svým zaměřením specifická, sdružuje kreativní žáky z více krajů. V loňském roce jsme sem instalovali nový tiskařský stroj, který je špičkou ve svém oboru. Zdrávka ta zase velmi dobře spolupracuje s nemocnicí v Rumburku.

Ale i zde nás čekají velké investiční akce, které se rozbíhají.

Text převzat z Facebooku J. Zalabákové.

Předvánoční výlet do Drážďan

Třídy 1.A a 3.A se 19. prosince vypravily vlakem na vánoční trh do Drážďan. Počasí nám přálo, vlaky jely na čas, a tak nic nebránilo tomu, abychom nasáli sváteční atmosféru, dali si něco dobrého na zub a něco pěkného nakoupili buď sobě pro radost, nebo svým blízkým pod stromeček. A tady přinášíme několik reakcí třetáků.

● Drážďany byly moc fajnové, ale neměl jsem moc peněz, takže jsem si toho moc nekoupil. Ale nevadí, protože jsem si dal fajn jídlo a tak.

Filip Horváth

● Bylo tam hodně zajímavých obchodů, které se v Česku nenajdou.

Martin Plachý

● Dan mi pomohl koupit Nintendo Switch a dvě hry.

Tibor Buriánek

● Drážďany jsme si užili, prošly jsme skoro všechny obchody a trhy, jen bylo všude moc lidí.

Adéla Hanzalová a Danča Novotná

● Cesta do Drážďan byla zdoluhavá, ale díky kamarádům zábavná. Na místě jsme procházeli různé památky a dali i společné foto se třídou. Poté jsme měli rozchod a většina z nás zamířila na trhy včetně naší skupinky. Nejdřív šlo na řadu jídlo, ke kte-

rému byla masivní bratwurstka. Dále jsme šli nakupovat CD a podívat se na různé obchody. Výlet jsme si užili a cestou zpátky jsme si vyprávěli, co jsme zažili a kde jsme byli.

Adam Pleticha

● Cesta tam pro mě byl jeden dlouhý spánek, a když jsme dorazili do Drážďan, okamžitě jsem zamířil pro něco k jídlu a dal si „Pommes frites mit Tatar“. Následně jsem si koupil cédečko Guns N' Roses Appetite for destruction. Celý výlet byl moc fajn.

Tobiáš Klaban

● Chodili jsme s klukama po různých obchodech, prošli si trh a vyzkoušeli nějaké jídlo.

Patrik Rössler

● Bylo to moc fajn, prošli jsme si trhy, které byly moc pěkné, a pak jsme vyrazili do místních obchodů na nákupy.

Verča Víková

A tady připojujeme reakce žáků ze třídy 1.A na předvánoční výlet do Drážďan.

● V Drážďanech jsem nebyla poprvé, jezdím tam docela často (tak dvakrát do roka, někdy i třikrát), ale tenhle rok tam toho fakt moc nebylo, většina stánků ještě byla zavřená, a i když se to tam pak otevřelo, tak tam bylo až moc velké ticho, což tam minulé roky nebylo. Já jsem si tam toho nic moc nekoupila, hodně věcí bylo docela drahých, ale mě tam ani moc věcí nelákalo. Ani v ostatních obchodech nic nebylo, fakt to

tam všechno bylo vykoupené, plus bylo špatné počasí, takže to taky moc nepomohlo. To tam raději někdy pojedu s mámou sama.

Miša Klementová

● V Drážďanech jsem byla poprvé a líbilo se mi tam opravdu moc. Jsem ráda, že jsem jela, protože jsem o nic nepřišla. Moc jsem si to užila a den jsem tam trávila se skvělými lidmi.

Rozálie Hatašová

● Drážďany byly super, měli tam krásnou architekturu a hodně možností, co se dá dělat. Ráda bych tam jela zase příští rok, i když jsem musela utíkat na vlak, protože jsem byla na rande s Němcem a ztratila pojem o čase.

Michaela Fidrmucová

● V Drážďanech jsem byl poprvé, viděl jsem moc pěkné památky a vánoční trhy. Líbilo se mi tam opravdu moc.

Jan Mészáros

● Celý den v Drážďanech byl velice klidný, svým způsobem jsme všichni měli skvělé zážitky. Jakožto třída jsme se začali více bavit, to bylo na celém výletu to nejceněnější.

Tereza Zimmerhacklová

● Výlet do Drážďan byl nejlepší výlet, který jsem kdy zažil. Výlet měl všechno – byl vzdělávací, zábavný i zajímavý.

F. Fischer

● V Drážďanech se mi to líbilo, bylo to fajn.

Maria Prots

● Drážďany byly zajímavé, ale počasí bylo špatné. Bylo tu spousta zajímavých obchodů, nejvíc se mi líbily obchody s elektrotechnikou a s hračkami. Sice něco bylo drahé, ale byl to hezký zážitek s kamarády.

Matěj Kabelka

● V Drážďanech jsme si to užila! Byla jsme tam s kamarády a s rodinou! Moc jsme si to tam užili! Měli jsme teplý čaj a jablko v čokoládě a s holkama jsme si pochutnaly! A cesta vlakem byla zábava! Dělaly jsme s holkama blbosti a hodně jsme se smály a poslouchaly písničky!

Kája Tejmlová

● Byly to krásné zážitky s třídou a se spolužáky.

Denisa Chvátalová

● V Drážďanech se mi líbilo, jen nám moc nevyšlo počasí.

Tadeáš Miko

● Bylo to fajn. Užila jsem si to.

Víky Laskošová

● V Drážďanech se mi to líbilo. Cesta do Drážďan byla docela nudná, ale po příjezdu a po procházce městem jsme měli rozchod. Šel jsem se podívat na místa, kde jsme nebyli, do obchodů, na trhy a do mekáče. Když jsme jeli zpátky, náš vlak má-

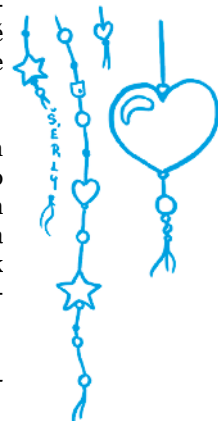
lem nestihli dva z našich. Ve vlaku na cestě do Rumburku jsme se zabavili.

Dominik Rýzl

● V Drážďanech jsem byla podruhé a bavilo mě to tam. Za mě nám vyšlo hezké počasí a hodně se mi líbilo, jak to vypadalo v tom kostele.

Vendula Rottová

-Lucinky-

Také třídy 3.S a 3.B prožily vánoční atmosféru Drážďan

Výlet za skleněnou krásou

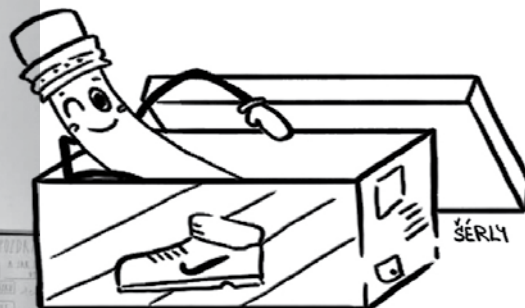
16. prosince se třída 2.S zúčastnila exkurze do sklárny Jiřího Pačinka v Kunraticích u Cvikova.

Viděli jsme vánoční výstavu v kostele, skleněnou zahradu a výstavní galerii. Nakonec nám sám Jiří Pačinek ukázal, jak se tvaruje sklo. Byla to skvělá podívaná, ze které jsme si odvezli i několik suvenýrů.

Anna Lišková

Letos jsme opět nadělovali potřebným

Charitativní sbírka **KRABICE OD BOT** je největší vánoční akcí zaměřenou na pomoc dětem v nouzi. I v letošním roce se jí zúčastnila Polygrafka a s třiceti dárky nadělenými pod vánočním stromem (sponzorský dar Unilesu Rumburk) určitě udělala radost všem adresátům. -iša-

Vánoční projektový den patřil hudbě, sportu, tvoření a vycházce k betlému pana J. Cobla

Ani letos na nás nezapomněl Mikuláš, čert a anděl

Dopisy Ježíškovi

Ohlédnutí za lyžařským kurzem

Byl to týden plný sněhu, smíchu a nových přátelství – lyžák, na který nikdy nezapomenu.

Takto někteří žáci, kteří byli na lyžáku, popisovali, jaký byl. Krásné prostředí, sjezdovka plná sněhu a spousta legrace na chatě, to bylo to, co jsme pro odpočinek přesně potřebovali.

Na výlety si též stěžovat nemůžeme. Harrachov byl skvělý, šli jsme se podívat na vodopády, které kupodivu nebyly zmrzlé, na to jaká tam byla zima. I rozchod nebyl krátký, takže jsme se mohli podívat do různých obchodů a koupit si jídlo či suvenýr. Byl to zkrátka celodenní výlet, který jsme si všichni užili.

Dostala jsem i několik hodnocení od svých spolužáků, takto se vyjadřuje Sissi Součková z 1.S:

Takže lyžák... Jakoby sjezdovka byla mega super, ale co mě osobně štválo, bylo to, že děti se mezi sebou moc nebavily, jen na svých pokojích nebo aspoň my prváci. A tak jsem se snažila chodit za všemi. Také mi připadalo, že ani učitelé neměli krom sjezdovky a procházek moc chuť se s námi víc bavit. Jinak jsem si to se svými holkami i ostatními moc užila.

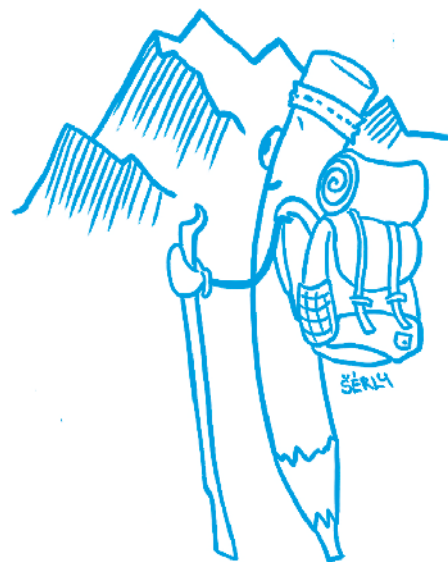
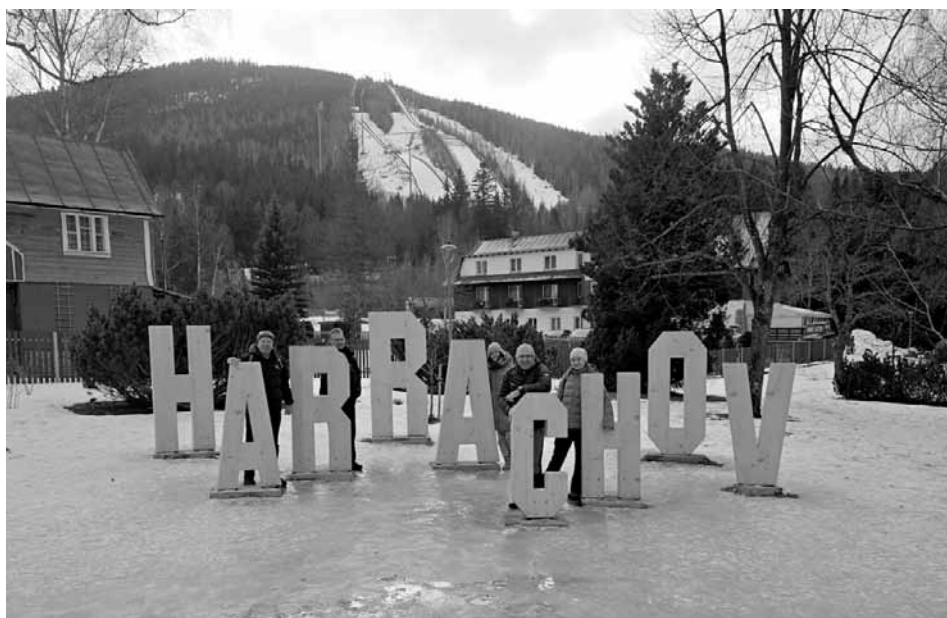
Recenze od Ádi Mašátové z 1.S:

Lyžák nebyl zas tak špatný. Jídlo bylo také v pořádku, byla tam také legrace a až na nějaké maličkosti to bylo opravdu fajn.

Bohužel jsem od ostatních recenze a názory nedostala. Za mě byl opravdu lyžák skvělý a doufám, že pojedu i příští rok. Třeba se tam spolu uvidíme.

-Jackie-

Se skautem a politickým vězněm Jiřím Lukšíčkem nejen o Jáchymově

Dva dny po pětatřicátém výročí pádu komunistického režimu jsme přivítali velmi vzácného hosta. Pozvání na besedu s našimi žáky přijal skaut a politický vězeň Jiří Lukšíček, díky kterému jsme si ze čtyřiceti totalitních let připomněli období nejtragičtější a nejkrutější: padesátá léta.

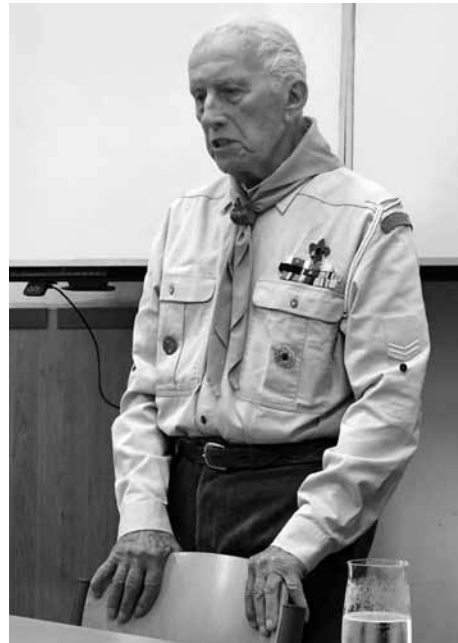
JIŘÍ LUKŠÍČEK, přezdívaný RYS, je tělem i duší skaut. Do Junáka se přihlásil už v roce 1945, kdy se stal členem vršovického 100. skautského oddílu. Po přestěhování do Strašnic navštěvoval od roku 1946 tamní 145. oddíl. Po komunistickém převratu v roce 1948 se však nejen nad skautingem, ale nad jakýmkoliv projevem svobodného ducha začala rychle stahovat mračna. Do Svazu české mládeže odmítl Rys se svými kamarády vstoupit a po zrušení skautské organizace věděl, že se s nastolenou nesvobodou nehodlá smířit. Zapojil se do protikomunistického odboje: skupina psala protikomunistická hesla, distribuovala protirežimní letáky a prováděla drobné sabotážní akce. Po nezdařeném pokusu o zadržení vlaku v Kamenném Přívozu byl Rys poprvé zatčen a v březnu 1953 odsouzen na jeden rok. Vězněn byl mimo jiné v táboře Svornost při jáchymovských uranových dolech. Propuštěn byl na amnestii v květnu téhož roku. Na podzim 1953 narukoval na vojnu, a sice k 61. útvaru PTP v Rumburku, který byl krátce poté přeměněn na stavebně technický prapor 61. Na jaře 1954 byl převelen do Hradce Králové, kde byl posléze podruhé zatčen. Po krátkém propuštění následovalo v říjnu 1954 třetí a tentokrát už fatální zatčení, jež spustil nález většího množství zbraní, které skupina shromažďovala pro všechny případy. Rys podle svých slov nemínil zbraň proti nikomu použít. Od soudu odešel s šesti lety vězení. Většinu trestu strávil v jáchymovských táborech Nikolaj a Rovnost. Propuštění se dočkal na amnestii v květnu 1960, ale ani v následujících letech jej Státní bezpečnost nepustila ze zřetel.

Během více jak půldruhé hodiny trvající besedy hovořil Rys o svém dětství, době nacistické okupace, protikomunistických aktivitách a o nelehkých podmín-

kách na Jáchymovsku. Do Rumburku přijel ve svých jednaděadesáti letech autobusem, v obdivuhodné dušnosti i fyzické kondici. Svoji celoživotní věrnost skautským ideálům prokazuje svojí lidskostí, přátelskostí a otevřeností. Snad není třeba dodávat, že besedu absolvoval v skautském kroji. Přítomné publikum žaslo nad elánem a životním optimismem vitálního muže, který se ve svém životě nikdy nevzdal. Po skončení besedy ještě Rys absolvoval krátký výlet po místech Šluknovského výběžku, která kdysi navštívil. Po více jak sedmdesáti letech navštívil prostor, ve kterém byl začátkem pa-

desátých let nucen pobývat jako příslušník PTP. Posléze jsme se přesunuli do Karlova údolí u Šluknova, kde na konci šedesátých let, v době krátké obnovy skautingu, skauti po dvě léta uspořádali letní tábory. Při pohledu na zdevastovanou budovu bývalých lázní však šlo o návrat spíše smutný.

Rysova vitalita je neuvěřitelná. Jeho vřelý zájem o mladou generaci a potřeba předávání zkušeností politického vězně komunistického režimu jsou obdivuhodné. Nezbyvá než Jiřímu Lukšíčkovi popřát do dalších let mnoho zdraví, radosti a elánu!

Jsem rád, že jsme se domluvili na další spolupráci, která by měla proběhnout ještě v tomto školním roce. O co půjde, se snad dozvíte v některém z příštích čísel.

-Fis-

Skvělá zkušenost: LEKCE ZDRAVOVĚDY

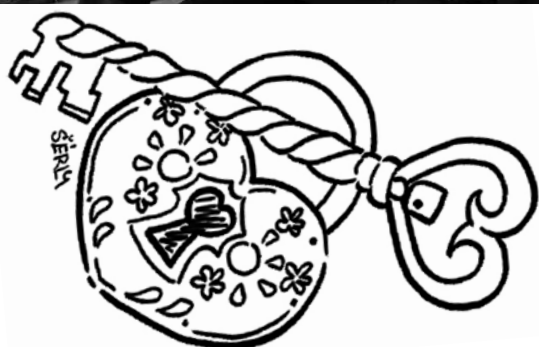
Dne 21. března proběhlo projektové vyučování na téma ZDRAVOVĚDA. Žáci se střídali na pěti stanovištích věnovaných tematikám: 1. Polohování, transport, poranění páteře a míchy, 2. Popálení, podchlazení, mdloba, dušnost, křeče, 3. Krvácení, 4. Zlomeniny, 5. Resuscitace.

Děkujeme žákům 3. ročníku SZdŠ a OA Rumburk a jejich paním učitelkám odborných předmětů za perfektně připravené přednášky s praktickými ukázkami a s vysvětlením. Naši žáci si mohli leccos vyzkoušet. Taková spolupráce mezi školami má smysl a my za ni děkujeme.

Že byla spokojenost i na druhé straně potvrzují tato slova: „Děkujeme moc za vstřícné přijetí a krásné zázemí akce PRVNÍ POMOC. Naši žáci a myslím si, že i vaši byli celkově spokojeni a mají z akce dobrý pocit (koho jsme se ptali, odpovídali kladně). Těšíme se na další spolupráci a akci. Iva Dubcová“.

-ŠA-

SOSMGP literary competition

DO YOU HAVE A STORY TO TELL?
A POEM TO SHARE?

Unleash your imagination and let your words

SHINE

You can submit one piece in each category:

- short story (1500 – 3000 words)
- flash fiction (up to 1000 words)
- micro fiction (up to 100 words)
- poetry (up to 60 lines)

! NO AI! NO FAN-FICTION! !

This ain't how we roll.

DEADLINE: 1.6. 2025

Send your submissions and questions to: jc@sosmcp.cz or st@sosmcp.cz

The 5 best will receive top-notch prizes

Dare to DREAM dare to WRITE dare to WIN

Představuje se paní kuchařka

Nacházíme se ve školní jídelně a vedle sebe mám novou paní kuchařku, BOŽENU ŠUMOVOU, které bych rád tímto položil několik otázek.

■ *Chtěl bych se zeptat, jestli nám můžete říct něco o sobě a jak dlouho pracujete jako kuchařka.*

■ Je mi už nějaký pátek, mám dvě děti, manžela, bydlím v Rumburku, v domečku. Vařím už devět let. Šla jsem vařit vlastně náhodou, protože sháněli do mateřské školky kuchařku. Nejsem vyučená, šla jsem si to zkusit a od té doby vařím. A teď jsem znovu na inzerát našla práci tady. Chtěla jsem změnu, vařit pro větší děti.

■ *Jaké jsou vaše oblíbené pokrmy, které ráda vaříte?*

■ Ráda vařím omáčky a klasickou českou kuchyni, to mám opravdu ráda. Myslím, že to těmto dětem chutná víc, než nějaké novinky nebo minutky.

■ *Když se budeme bavit o náplni vaší práce, vašeho dne tady, kolik jídel denně připravujete a jak dlouho to trvá?*

■ Připravujeme každý den asi sto obědů. Trvá to tak ty 4 až 5 hodin. Musíme přidat ještě časové prodlevy, protože čekáte, až se vám něco uvaří. Celkem to trvá těch 5 až 6 hodin, záleží na tom, jak je to náročný oběd.

■ *Máte možnost ovlivnit jídelníček nebo je daný předem?*

■ Domlouváme se s paní hospodářkou, jaké jídlo uděláme, spolupracuje celý kolektiv

■ *Existují nějaké nové recepty, které byste ráda zařadila do nabídky?*

■ Některé recepty jsem zkoušela v rámci zdravé výživy - bulgur, kuskus nebo avokádo. Určitě to není špatné jídlo, ale opakuji, že radši mám českou klasickou kuchyni.

■ *Když se budeme bavit o našich studentech, jaké jídlo si myslíte, že je mezi nimi nejoblíbenější?*

■ Podle včerejška jsem zjistila, že rozlitaní ptáčky jim asi všem chutnaly, protože si chodili přidávat.

■ *Máte nějakou zajímavou kuchařskou radu nebo trik, který by si studenti mohli vyzkoušet doma?*

■ Opravdu nevím, co bych poradila. Snad jen to neustále zkoušet znovu a znovu. I mé učení byl vlastně pokus – omyl. A prostě to najednou nějak šlo. Ať vaří to, na co mají chuť, podle toho budou vědět, jak dál.

■ *A poslední otázka. Jaké je vaše oblíbené jídlo z dětství?*

■ Z dětství? Já jsem měla strašně ráda segedýn s knedlíkem. To mi moc chutnalo. Naše mamča to uměla fakt výborně.

■ *Můžu říct, že ohlasy na vaši kuchyň jsou pozitivní. A tak doufám, že se vám tu bude líbit.*

■ Dobře, budu se snažit a jsem ráda, že jste spokojeni. To opravdu potěší.

■ *Děkuji za rozhovor*

■ Také děkuji.

Otázky pokládal Míra Havlíček

Den otevřených dveří na Právnické fakultě UK v Praze

Dne 14. února 2025, tedy na den svatého Valentína, se konal den otevřených dveří na Právnické fakultě UK v Praze. Velice mě tento obor zaujal, tak jsem se rozhodla rozšířit si obzory a jet se tam podívat.

Fakulta sídlí v novoklasicistní památkově chráněné budově na nábreží Vltavy a kromě celoživotního vzdělávání především realizuje právnické studium v pětiletém magisterském programu (Mgr.), včetně možnosti vykonání rigorózní zkoušky (JUDr.) Den otevřených dveří byl velice zajímavý. Byl rozložen po celé budově, kde byly různé stánky, spolky (kam se student může

přihlásit), místnosti, kde si studenti mohou vyzkoušet simulovaná soudní jednání. Měla jsem také možnost promluvit si se studenty všech ročníků, zeptat se jich na všemožné otázky ať už o průběhu studia, mimoškolních aktivitách nebo třeba vycestování v rámci programu Erasmus+. Celým dnem nás také provázely nejrozličnější přednášky profesorů nebo studentů či lidí z praxe. Nejvíce mě zaujala prezentace bývalého studenta, dnes už vystudovaného právníka v oblasti trestního práva, pana Marka Dvořáka, která nesla název: „Drogy, vraždy či mravnostní delikvence z pohledu kriminalistiky a trestního práva“. Lidově bych rekla, že ten obor jednoduše „žere“. Zkrát-

ka se v tom našel, ví, proč to dělá, a baví ho to. To člověk pozná hned a je krásný pohled na to, když vidíte, že někdo následoval své sny a teď dělá to, co miluje. Kromě základních učebnicových pouček a frází celou přednášku velice poutavě obohacoval svými reálnými příběhy z praxe. Prezentace se konala v hlavní přednáškové místnosti zvané „Collegium Maximum“ a celkový dojem byl perfektní.

Pokud zvažujete studium na jakékoli vysoké škole, dny otevřených dveří velice doporučuji. Dozvíte se mnoho zajímavých informací, které na stránkách škol nenajdete. Ale co je hlavní, nahlédnete do celého „zákulisí“, vplynete do života na fakultě, nacítíte prostředí a utřídíte si v hlavě své favority.

Protože „Only the educated are free“.

-Lucy-

Kariérní den Polygrafky

Rozhodla jsem se napsat článek o projektovém dni, který se konal 12. března, během něhož k nám zavítali zástupci čtyř firem – Severotisk s.r.o., Svoboda Press s.r.o., Triangl a.s. a Martin Peroutka s.r.o. Také nás navštívili zástupci dvou škol – Univerzity Pardubice a VOŠ obalové techniky Štětí.

My studenti jsme měli možnost získat představu o tom, co dělat po škole – zda pokračovat ve studiu na vysoké škole, nebo nastoupit rovnou do práce. Pro letošní maturitní ročníky to byla skvělá příležitost navázat nové kontakty, které jim mohou pomoci při rozhodování o budoucnosti. Pokud je některá ze škol nebo firem zaujala, mohou s ní navázat spolupráci nebo pokračovat ve studiu.

Myslím si, že tento projektový den byl přínosný, zejména pro ty, kteří si ještě nejsou jisti, jakou cestou se vydat po maturitě.

Ted' popravdě, jak na tom jsem já?

Stále se rozhoduji, jestli zkusit vysokou školu, nebo ne. Nejsem si jistá, ale nejspíš si nejdřív najdu práci a vysokou bych zkusila časem. Nejsem úplně studijní typ, ale vím, že bych chtěla zůstat v oboru polygrafie a grafiky. Problém je, že tady ve Sluknovském výběžku žádná práce v tomto oboru není, takže bych musela do větších měst, jako je Liberec, Praha nebo Ústí.

-Rambo-

MATURITNÍ PLES TŘÍDY 4.S

Na svůj ples se těší asi každý. Já jsem vyzpovídala našeho hlavního organizátora Jana Waltera, který si vzal ples na starost a zvládl to úžasně. Děkujeme!

■ *Proč ses rozhodl organizovat ples?*

Chtěl jsem mít ples a také svoji chvíli slávy na červeném koberci, o tom snad sní každý.

■ *Chtěl by ses živit organizací podobných akcí?*

Byl bych rád, kdybych se tím mohl živit, bylo to sice hodně stresu, ale bavilo mě to.

■ *Jsi spokojený s tím, jak ples probíhal?*

Určitě jsem rád, že to všechno dopadlo tak, jak mělo, a obešlo se to bez komplikací.

■ *Kdybys mohl dát radu budoucím maturantům ohledně plesu, co bys jim řekl?*

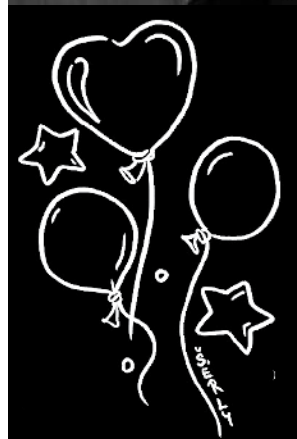
Jedna z mých rad by byla začít co nejdříve s přípravou a zeptat se někoho, kdo má už zkušenosti s plesy, aby se vyvarovali zbytečných komplikací.

■ *A nakonec, užil sis to?*

Chvíli jsem se bál, že budu jen ve stresu a neužiju si to, ale naštěstí jsem si to užil narámně, myslím si, že jsme si to všichni velice užili.

-annie-

7.2.2025
DŮM KULTURY
RUMBURK

MATURITNÍ PLES TŘÍDY 4.P

„Mamma Mia here we go again, My-my-my how can I resist you?“ Podle těchto slov vám musí být jasné, že jsme to s mou třídou 4.P rozjeli ve velkém! „Dancing queen“, tedy sestava devíti holek, co uspořádala velkolepý ples. Předtančení, šerpování, tanec s učiteli, tombola nebo dražba. To vše a ještě více při písničkách od Abby! Celým plesem nás provázela báječná energie a naši milí hosté, kteří spolu s námi vytvořili fantastickou atmosféru. Celý program byl zakončen půlnocním překvapením, jak jinak než v retro stylu. „Neposlušné tenisky já mám,...“ Moc děkujeme všem, kteří nám při přípravě plesu pomáhali a stáli při nás. A teď už odpočítáváme jen dny do úspěšné maturity. *-Lucy-*

Rozhovor s bývalým studentem

Byl den otevřených dveří a my jsme měli za úkol vyzpovídat případné zájemce o studium, popřípadě jejich rodiče. Shodou okolností je pan JIŘÍ IŠTVÁNEK můj známý z Turnova, takže slovo dalo slovo a rozhovor byl na světě. Bývalému studentovi naší školy jsem položil pár otázek.

● Jak se vám na Polygrafce líbilo?

Tak kde bych začal? Vaše škola se mi moc líbí, přijde mi, že má spousty výhod, co se týče vybavení, vstřícnosti učitelů a personálu. Líbí se mi rodinný duch školy, zdá se mi, že je zde „friendly“ prostředí, a co týče oboru se mi líbí, že je zde zastoupení celé polygrafie. Od grafického designu po knihařinu, což většina polygrafických škol prostě nemá, takže já dávám palec nahoru.

● Jak se vám líbil domov mládeže?

Internát supr, skvělé ubytování. Shodou okolností jsem zde také kdysi studoval a dojížděli jsme hromady a hromady kilometrů ze zbědovaných vesnic v Sudetech, takovými těmi motorovými vláčky. Dneska prostě žáci přeběhnou v trenkách přímo do školy, takže já si myslím, že je to skvělé. Ubytování poskytuje veškerý komfort, ceny jsou super, stravování podle všeho, jak to vypadá, je také dobré.

Děkuji vám za rozhovor.

-Tobi-

Stužkovací večírek aneb

Pasování 4.S na maturanty

Slunko se vrací

Už je to nějaká doba, co jsem naposledy byla v redakci Bezevšeho a psala články. Ale jak čas šel, uzrála má mysl a rozhodla jsem se do toho znova skončit po hlavě. Jsem milovník umění jak od toho na papíře, až po ten na digitální obrazovce. Sama se ve volném čase věnuji psaní, fotografování a kreslení. Také jsem milovník knih, ovšem preferuji ty s temnější tematikou. Jsem také velký fanda počítačových her. Na druhou stranu nepohrdnu ani hrou s názvem Dungeons and Dragons, což je naprosto úžasná hra pro lidi s plnou hlavou nápadů, jako jsem já. Nikdy mi moc nešlo psát o sobě, takže poslední věc, jež chci sdílet, je: buďte šílení, jelikož být normální je nuda.

Vaše Slunko

Dračák aneb Zábava pro všechny

Možná jste už někdy viděli v nějakém filmu nebo seriálu, jak lidé hrají podivnou hru s figurkami na stole a jak si přitom na něco hrají. A přesně to je Dračí doupě nebo zkráceně Dračák, ovšem většina tuhle hru zná pod pojmem Dungeons and Dragons.

A co to tedy je? Je to něco, co jste milovali jako malé děti, a to si hrát na hrdiny. Avšak rozhodně bych to nenazývala hrou pro děti, pokud si ji ovšem takovou nevytvoříte. Abyste mohli DnD hrát, musíte mít velkou představivost a umět improvizovat, protože nikdy nevíte, co si na vás váš Pán jeskyně – vypravěč – vymyslí. A to myslím seriózně vážně. Totiž Pán jeskyně vede celou hru od malých úkolů přes útočení všelijakých monster. Vymýšlí celé dobrodružství a dělá ho tak, abyste si ho vy jako hráči užili a vžili se co nejlépe do svých postav, které si na začátku vymyslíte podle pravidel. Ano, i tahle stolní hra má svá psaná pravidla, ale ani nejzkušenější hráči je neznají nazpaměť. Naštěstí vám to nebrání v hraní. Holt se občas podíváte do příručky a jedete dál. Nejúžasnější na tom je, že vám stačí tužka, papír a dobrá skupinka lidí s hlavami plnými nápadů. V DnD vás nemůže nic omezit, maximálně vaše štěstí s kostkami, když budete házet. Může si to zahrát skutečně každý, i rodiče se svými dětmi. Pokud byste chtěli někde načerpat inspiraci, můžu vám osobně doporučit české DnD od Hesoyam Dungeons.

-Slunko-

IDENTITA – Příběh českého grafického designu

Televizní cyklus, film, kniha a výstava v Museu Kampa – to vše vzniklo minulý rok v rámci projektu Identita. Když jsem na podzim minulého roku zhlédla v televizi cyklus Identita o českém grafickém designu a dozvěděla se, že v Praze probíhá v rámci stejného projektu výstava, rozhodla jsem se, že ji musím navštívit. A protože třída 3.A hodně toužila vyrazit ještě na nějaký společný výlet, vzala jsem je 16. ledna do Prahy s sebou.

Do Prahy jsme jeli vlakem, z Hlavního nádraží jsme vyrazili na Václavské náměstí, kde jsme měli asi hodinový rozchod na oběd a nákupy. Poté už následovala cesta na výstavu – prošli jsme kolem obchodního domu Máj (kde jsme se nechali unést krásou Motýlů vytvořených z letadel od Davida Černého), kolem Národního divadla i kavárny Slavie a přes Most legií jsme došli k muzeu. Prošli jsme výstavu, která byla opravdu hodně zajímavá, viděli jsme spoustu nádherných a vzácných exponátů a uvědomili si, kde všude se setkáváme s grafickým designem, že nás obklopuje na každém kroku a že je důležité věnovat se mu na všech úrovních – ať už na plakátech, v knihách a učebnicích, novinách a časopisech, tak ve veřejném prostoru.

Po výstavě následovala další procházka Prahou – přes Karlův most a Staroměstské náměstí, pak Prašnou branou k Obecnímu domu a na závěr do OC Palladium na nákupy. Potom už jen dorazit zpět na Hlavní nádraží, v nohách nejméně šest kilometrů, usednout do vlaku a domů. Doufám, že se třetákům výprava i výstava líbily, mně moc.

-Lucinky-

P.S. Výstava Identita v Museu Kampa už skončila, ale putovala dál do českých center po celém světě. Snad se k nám zase vrátí, protože opravdu stojí za to. Kdo ji nestihl, prolistuje aspoň knihu, kterou máme ve škole. Anebo se koukněte na iVysílání České televize, tam najdete celý seriál i s bonusy. P.S.2: velikou radost mi udělalo, že současně výstavy byl i exponát, který vytvořil náš bývalý student Jakub Vaněk a jeho Vaněk. Studio – konkrétně identita městské části Praha Žižkov.

Tady pár reakcí třídy:

● Líbilo se mi to, mám rád velkoměsta, takže jsem si to užil už jen proto, že to byla Praha. A výstava byla taky fajn, viděl jsem cenné knihy a vypadaly zajímavě. Moc jsme si výlet užili a rádi bychom jeli znovu.

David Procházka

● Výlet do Prahy byl vtipný, zábavný ale i edukativní. Zaměstnanci na té výstavě byli sice trochu nepřijemní, ale to nic neovlivnilo, dali jsme si dobré jídlo a užili si dobré chvíle.

Láďa Indrák

● Tak v Praze se mi líbilo, bylo tam dost zajímavých věcí, knih a ukázek. Dokonce jsme si tam sedli na sedací pytel a četli si

pohádku s Terkou, Pepou, Michalem a Verčou, takže užili jsme si to.

Kamila Zimová

● Výstava Identita byla zajímavá. Knihy byly fajn, ale chtělo by to delší rozchod NGL.

Pepa Vytlačil

● Výstava mě vůbec nezaujala a těšil jsem se do Palladia, abych si koupil sušenky Manner a dvě hry na Nintendo Switch.

Tibor Buriánek

● Výstava mě celkem zaujala, ale i ve městě s Davidem a Láďou byla sranda, moc jsme si to užili a nikdy na to nezapomeneme.

Oliver

● V Praze jsme si to spolu užili, výstava byla super, i když jsme šly i na jinou výstavu, kam jsme neměly (jinak super KFC, Palladium a skvělá procházka Prahou).

Danča a Áďa

Plakát od Jakuba Vaňka

● V Praze jsem si to docela užila. Líbilo se mi Václavské náměstí, i když nemusím být tam, kde je velké množství lidí. Hrozně se mi líbila výstava těch plakátů, maleb, loga známých značek, typografických písem, knih, dokonce jsem se dozvěděla, jak vznikla česká vlajka. Docela ten výlet ušel.

Kateřina Finkerová

● V Praze se mi líbilo, muzeum bylo fajn a zajímavé, s Kamčou, Verčou, Michalem a Pepou jsme si to užili, procházka Prahou byla skvělá, tento výlet se mi líbil a moc jsem si ho užila.

Terka

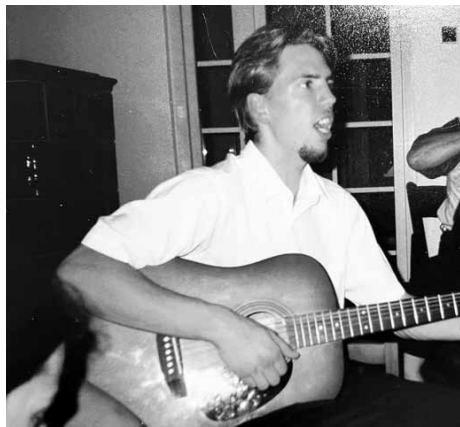
● Děkuji svým třetákům za super (asi poslední) výlet.

-Lucinky-

POLYGRAFKA – jo to byly časy ...

Pokračuje seriál rozhovorů s absolventy Polygrafky. Po dvou rozhovorech s žáky, jejichž jsem byla třídní, jsem oslovila svého bývalého spolužáka Lukáše Krejčího. Děkuji Lukášovi za super zábavný článek. Pro úplnost dodávám, že jsem se za svobodna jmenovala Lucie Bílková.

„Ty krásno, to je kočička, jdeme za ní!“ Asi tak nějak si pamatuji první okamžiky a slova po seznámení s partou spolužáků na intru. Z okna jsme totiž zahlédli vycházet ze školy Lucku Bílkovou. To jsme tenkrát ještě netušili, že to bude naše nová spolužačka. A tak se běželo a po pár skocích ze schodů to v mé noze trochu zapraskalo a já se pro změnu zase s nově nabytými kámoši loučil odjezdem domů se zvrtnutým kotníkem. Je to už asi 29 let, co se mi toto přihodilo, takže si víc historek z prvních let na škole nepamatuju, možná si budu i něco vymýšlet a přikrášlovat, ale život na intru a to, co jsem měl možnost studovat, bych asi za nic nevyměnil.

Intr byla fakt legrace. Ze začátku tam pro nás prváky byly náznaky slabé šikany, ale ta se dala docela rychle srovnat, důležité bylo neuhnout a nebát se. Z většiny kluků, co jsme bydleli na intru, byli nakonec fakt dobrý kámoši.

A škola? Dokonalé muzeum polygrafie, úplná nádhera, ale fakt, jako doopravdy. Když jsem se já učil řemeslo, tenkrát byl reproduční grafik něco fakt zajímavého. Vůbec jsem jako dítě, co vylezlo z osmičky, netušil, co si pod tím pojmem mám představit... Reprodukční? A polygrafie? Možná porno, to mi bylo jasnější, ale polygrafie? Ale rád jsem kreslil, a když tam byl v názvu grafik, myslel jsem si, že ze mě třeba jednou něco bude. Jako nakonec je, jen něco jiného, než jsem tenkrát myslel, k tomu ale dojdou později.

Ještě k té škole, že to bylo muzeum. Tenkrát se začaly rozjíždět (sice v malém, ale přece) v grafice a sazbě počítače, což hromada starých polygrafických bardů, co nás učila, musela nést těžko, tak jsme se pro jis-

totu ty staré základy učili stále. Praxe byla neskutečná paráda, staré prosvětlovací stoly, na kterých se ručně retušovaly filmy, které se montovaly na fólie, aby se z nich osvítily tiskové desky (CTF – poznámka redakce). Velká fotokomora, kde se na praxi dalo zalézt a dospát předchozí noc, zvětšovač, kopírka, vývojka, ustalovač, malé litery (to jsou ta písmenka, která se používala na knihtisk), prostě fakt parádní muzeum. No a pak teorie na škole. Zde to nebylo o nic lepší. Učili jsme se věci, které měly být za pár let už trochu mimo, tedy ne tak úplně, ten systém je takřkajíc pořád stejný, jen se vše modernizovalo. Nevím, ale třeba ty stejné věci hučeť na škole i do vás. Ale jak jinak pochopit obor polygrafie, když se neseznámíte s historií, o čem polygrafie je, dostat ji takřkajíc pořádně pod kůži?

Ve třetáku jsme se konečně dostali na praxi k počítačům, tehdy to byly takové malé meky snad ještě s černobílým monitorem, ale fungovaly na nich první programy jako Quark a Photoshop 2, vážně č. 2 – to byl pravěk. A byla to taky jízda, dodneška nechápu, co se v tom dalo už v té době nakreslit. A super byly i naši mistři, z prosvětlováků, filmů a sazby liter najednou přešli na meky a vlastně o tom věděli úplně..., tedy nic, jako my. A tak jsme byli vlastně všichni takoví společní studenti. Pak přišel do školy první iMac, možná dva, a to se pak stály fronty na možnost si něco nového vyzkoušet. Jó, začátky byly neskutečné.

Po vyučení se pokračovalo na maturitní nástavbu. Další dva roky prázdnin, není nad to si trochu prodloužit studium, vždyť co by nás taky čekalo jiného? Vojna, práce, rodina, starosti a kdoví co ještě za hrůzy. Intr

již nebyl vyloženě chlapecký, ale přibýlo nám oddělení děvčat, na noc poctivě zamykaných velkou ocelovou mříží. To ale nemohlo tu partu nadržovaných pubertáků nikterak odradit, jen se začalo víc improvizovat. Trochu peklo byly vycházky na intru, kromě středy byly každý den jen do pěti, ale když se vyrazilo ven hned po škole, tak se do páté hodiny dalo dost stihnout. Středy byly vycházky do osmi, možná devíti, ale i tak to byl masakr zavírat osmnáctileté tak brzo na pokojích. Možná i z toho důvodu jsme pak každé odpoledne obsadili jeden pokoj a v sedmi lidech začali hrát fantasy Dračí doupě, plné vlastní představivosti a nápadů. Měli jsme štěstí na super vypravěče, tzv. „Pána jeskyně“. Dotáhli jsme to do takové dokonalosti, že jsme kolikrát pařili (za tichého souhlasu vychovatelek) dlouho po večerce. Nejednou se nám podařilo hrát až do rána a pak jít rovnou na snídani a přímo do školy. Doteď nechápu, jak jsme to pak mohli ve škole zvládat. Možná jsme jen víc vydrželi.

Ze školy mám pár historek, hlášek od učitelů, které mi asi navždy zůstaly v paměti. Například náš oblíbený třídní a učitel na chemii Luděk Škrovánek se proslavil hláškou při hodině chemie, kdy jsme měli probírat těkavé látky. Luděk rád chodil do hodiny o pár minut později a my to dávali hlasitým projevem celé škole dost najevo. Náhle otevřel dveře a seřval nás slovy: „Buďte tady zticha, nebo vám nedám čuchnout!“ a zase zabouchl a odešel. Jako kdybychom byli nadržení feťáci, co se nemůžou do-

čkat toluenu. Učitelka na češtinu zas jednou krásně seřvala žáka Pavla Blažka, který se vehementně bavil se spolužákem: „Co tu žvaníš jak stará Blažková!“ Pak bylo super pozorovat její výraz, když si uvědomila, co a komu řekla. Petr Mahnel na matematiku (a náš třídní na nástavbě) se zase proslavil hláškou, nebo spíš radou, kterou se řídím do dnes: „Čtete, později pochopíte!“ a ono to fakt pomáhá. Nebo taková správná provokace, kdy jsme na nástěnkou před hodinou s panem Uhrem vyvěsili plakát s nápisem „OXI s uhry zatočí“ (to byla tenkrát reklama na pleťovou vodu na beřary, nevím, jestli to ještě existuje). Vzal to sportovně, nicméně plakát musel dolů.

A maturita, to už byla taková třešnička na dortu. Asi můj největší majstrštyk byl, že jsem si usmyslel, že večer před maturitou nebudu spát na intru, ale vyspím se doma v České Lípě a na maturitu ráno pojeďu na kole. Pročistím si hlavu, nebudu tak zbytečně nervózní a do svátečního se převléknou na intru. Maturita pak byla vyloženě pohoda a já se odvážil před ředitelem (panem Kubešem – poznámka redakce) sjet celou školu po schodech dolů. Vždyť co, maturita v kapse, tak proč bych si to nedovolil? Ten den jsem ale zpátky domů nejel, s bandou, co jsme to měli za sebou, jsme vyrazili na malou oslavu, kde jsme se potkali se skupinou učitelů, včetně maturitní předsedkyně a zakončili večírek u šabatů doma. Asi se to trochu víc protáhlo a na další zkouškový den přišli určitě učitelé v dost unaveném stavu.

Po maturitě byla možnost pokračovat dál na Univerzitě Pardubice, kde mají obor polygrafie. Tenkrát jsme tam vyrazili spolu s kočkou z prvních řádků tohoto článku a ještě jedním spolužákem. Přeci jsme ji v tom nemohli nechat samotnou. Zkusit vysokou každému doporučuji, ale je to brutální náraz. Polygrafka není gympl a tak vás úplně na tento druh školy nepřipraví, proto musíte na začátku vyvinout o trochu víc úsilí, ideálně si třeba i první ročník zopakovat, což byl můj případ. Nakonec jsme s Luckou skončili po pěti letech stejně. Ona sice jako inženýrka a já jen s ušmudlaným Bakalářem. Holt jsem na víc neměl.

V polygrafii jsem ale zůstal dál, nejprve jako DTP operátor v České Lípě ve studiu Rema 93, pak jsem zkusil štěstí v Praze jako obchodník a produkční v tiskárně, která zastupovala rakouskou velkoformátovou tiskárnu Gerin. To byla teprve pořádná škola. Řešil jsme snad úplně vše, od tisku billboardů, po tisk katalogů, krabiček a POS, které jsem nakonec začal pro zákazníky navrhovat a kreslit. Po devíti letech se mi ale naskytla možnost utéct z Prahy a přestěhovat

se k Litomyšli. V litomyšlské tiskárně HRG (tam se tisknou Polygrafické taháky – poznámka redakce) zrovna spouštěli nový provoz obalařiny a hledali konstruktéra. Sice jsem to nikdy nedělal, ale věřil jsem si a šel do toho. Prodali jsme vše v Praze a utekli s rodinou na vesnici. Dal jsem si totiž další cíl: mít obalařinu v HRG do třech let pod palcem. To se mi povedlo a zřejmě to tu nedělám zas tak úplně blbě, za devět let jsem vyvinul a navrhl nespočet obalů a dokonce pět z nich dostalo ocenění v soutěži Obal roku. Dneska navrhuji konstrukce dárkových obalů například pro čaje Leros, oříšky Grizly, City Zen, Neutrogena, je toho spousta. Koho zajímá víc, může kouknout třeba na web [hrg.cz](https://www.hrg.cz), nebo na můj linkedin (<https://www.linkedin.com/in/lukas-krejci-03364435/>).

To je o mojí cestě z Polygrafky vše, chtěl jsem vám tím hlavně říct, že obor polygrafie má doopravdy hodně velkou škálu uplatnění, jde jen o to něco od života chtít, možná mít trochu štěstí a jít mu taky trochu naproti a v neposlední řadě si dávat velké cíle. Nicméně nyní jste studenti a ten studentský život se má pořádně užívat..., s tím ostatním si nelamte hlavu, zatím na ostatní sere pes, zatím... Tak hodně štěstí. A jak říkal náš učitel na matematiku: „Čtete, později pochopíte!“

Lukáš Krejčí, student 1995–2000

To se často nestává, aby nám žáci dali bonbón z kyblíku lásky. ŠTASTNÉHO VALENTÝNA!

✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ

Oddací list ztracený a nalezený

V neděli 19. ledna 2025 se skupina učitelů, žáků a dalších spřízněných duší, jak už bývá v posledních letech na této škole několikrát do roka zvykem, vypravila do Prahy do divadla. Tentokrát šlo o izraelskou komedii Ephraïma Kishona *Oddací list*, která se v pražském Rokoku (scéna Městských divadel pražských) hraje již od roku 1999. Celá zápletka se točí kolem příprav svatby Ajaly Ben Curové (Marika Procházková), jejíž sen však překazí lpění na konzervativních zvyklostech ze strany rodičů jejího nastávajícího. Požadavek nalezení a předložení oddacího listu rodičů Ben Curových se záhy stane nepřekonatelnou překážkou, která zkomplikuje vztahy nejen mezi mladými partnery, ale především mezi Danielem (Jan Vlasák) a Chedvou (Taťjana Medvecká) Ben Curovými. Humorným způsobem tak na povrch vyplouvají všechny těžkosti a strasti dlouholetého manželství, jež v tomto případě navíc charakterizuje silná a autoritativní role otce a manžela, který očekává od své ženy absolutní servis a podřízenost. To vše podáno humornou formou, pl-

nou bláznivých zápletek a vtipných dialogů. Inscenaci dominují výborné herecké výkony všech zúčastněných. Excelují samozřejmě především Jan Vlasák, Taťjana Medvecká a společně s nimi Marika Procházková coby Ben Curovi. Právě těmto třem hereckým osobnostem patří kromě úžasného uměleckého zážitku ještě další dík! Po skončení představení se s námi všemi sešli v Kavárně Rokoko, kde s námi téměř hodinu poseděli v přátelské a otevřené atmosféře. Jejich vyprávění bylo úchvatné, vřelost

a vlídnost obdivuhodné. Zvlášť, když uvážíme, že právě dohráli herecky náročné představení, jakým dobrá situační komedie bezpochyby vždy je. Takových zážitků nebývá mnoho, a jak se shodli i další účastníci našeho zájezdu, lze je považovat za nezapomenutelné (jakkoli je dnes toto slovo nadužíváno). Děkujeme všem hercům a inscenátorům za krásný divadelní zážitek a doufám, že se v této (dosud nepojmenované) rubrice v některém z příštích čísel ohlásíme zas.

-fis-

ŽIVOT TROCHU JINAK

Stres a shon, konzumní společnost a pocit, že nás vše okolo akorát svírá. Někdy cítím, že už ani paprsky slunce nepronikají do našich domovů tak jako dříve. A co to změnit? Co radikálně změnit svůj život a začít ho jinde? V jiné kultuře, na druhém konci světa, bez zkušeností, ale s velkým odhodláním? O tom a ještě více jsem si poslechla na přednášce manželů Lucie a Ladislava Košťákových, kteří v prostorách šluknovského zámku vyprávěli svůj životní příběh. Příběh o tom,

jak prodali všechnen svůj majetek a vydali se se svými třemi dětmi žít na Indonéský ostrov, kde strávili necelých osm let. Léta radostí, ale i starostí. Léta lásky, ale i bolesti. Ale hlavně to byl čas velkého uvědomění. Začali novou kapitolu jejich života. Na Bali, ostrově bohů.

Celá beseda měla něco okolo dvou hodin, moc ráda bych vám, čtenářům, povykládala příběh podrobně, protože mne velmi zaujal. Ale na to by kapacita časopisu nestačila. Ale nebojte. O příběh nepříjmete, můžete si ho přečíst sami v knize, kterou pan Ladislav napsal. Je to velice rozsáhlý příběh, který za-

čínal plánem, pokračoval snem, dále přišlo dobrodružství, ale jak to tak bývá, tak i nepřijemnosti. Případá mi, že dnes je lidí, co si plní vlastní sny a dělají to, co milují, už pomálu. Proto jsem byla z této pětičlenné rodiny, která se naprosto vykašlala na předsudky a strach, tak nadšená. Ukázali nám, že to jde. Byť slyšeli spoustu hrozeb a jejich rodina je od takové cesty odrazovala, oni věřili, že je to správné rozhodnutí. Věřili tomu, že ať dělají cokoli, dělají to spolu a z největší lásky. Z mého pohledu možná udělali pár „začátečnických chyb“, ale i ty je formovaly a posunuly dál. Zajistili svým dětem život u moře,

✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ

COCOTE MINUTE

Minulý rok oslavily své dvacáté narozeniny a na oslavu této velké události pro své fanoušky připravili výroční koncert ve velkém sálu pražské Lucerny. COCOTE MINUTE (CZ) jsou absolutní špičku nejen v rámci svého žánru, ale i klubové scény u nás. Skupina je především pozitivně hodnocená kvůli svému nadhledu a hlavně tvorbou písní v českém jazyce. Jako jejich celoživotní posluchačka u této události samozřejmě nesmím chybět. Můžete se těšit na mou reportáž.

-perkinsmors-

ELECTRIC CALLBOY ve Fóru Karlín

Po neskutečně vydařeném světovém tour s albem TEKKNO (2022) se kapela ELECTRIC CALLBOY (DE) znovu vrací do Prahy, a to již tento listopad. Kompletně nová šou a také samozřejmě nové album, které ještě ani není celé vydané. Tihle kluci před dvěma lety úplně vyprodali pražskou Lucernu a teď se vrací do fóra Karlín. Koncert je již teď vyprodaný. Já samozřejmě nesmím chybět, a tak jsem si lístky do první řady koupila již v předprodeji. Chtěla jsem vás pozvat na tuto úžasnou akci, ale evidentně zájem byl větší, než jsem čekala, a tak vás alespoň zvu k přečtení mé recenze z koncertu, kterou naleznete v jednom z dalších čísel.

-perkinsmors-

JENTRY CHAUOVÁ versus DÉMONI

Jentry Chauová versus démoni je animovaný seriál z roku 2024 na Netflixu, který doprovází mladou dívku jménem Jentry. Jak již z názvu lze odvodit, Jentry není obyčejná dívka. Těsně před svými 16. narozeninami, které oslavuje v Jižní Koreji, znovu objeví své dlouho potlačované ohnivé schopnosti. Stane se to, když je napadena strašlivým démonem z čínské mytologie. Nakonec ji však zachrání její tetička, která ji odveze domů do Texasu, protože je očividně Jentryin život v nebezpečí.

Vysvětlí jí, že po jejích schopnostech pátrá takzvaný Mogui, který ji chce zabít v den jejích narozenin. Nyní musí Jentry balancovat život normální školačky zpět v Texasu, odkud má špatné vzpomínky a snažit se tento život zachovat tréninkem svých schopností.

Seriál je plný tajemství, vtipů a zdravého hororu v podání různých mytologických bytostí z Číny. Nejenže je seriál zábavný, ale také velice bohatý na ponaučení o čínské kultuře. Vše je tak zabalené do nádherně animovaného akčního seriálu se zajímavým příběhem. Pokud má někdo zá-

jem o cizí mytologii nebo se chce pobavit lehce černým humorem, toto je seriál přímo pro vás.

- Elizabeth-

žádnou jazykovou bariéru a kupu zážitků, na které budou moci vzpomínat celý život. Kvůli vydání a prodeji knihy „Život trochu jinak“ se dostali do problémů a museli ostrov opustit. Dnes dělají besedy a snaží se na Bali opět vrátit. Pokud bude beseda někde ve vaší blízkosti, rozhodně tam zajděte nebo si zakupte knihu. Rodinu tím podpoříte.

Já sama jsem snílek, miluji dobrodružství a cestování. No a přesně takové příběhy mě utvrzují v myšlence, že když chci, dokážu cokoli. Stačí jen chtít, plně důvěřovat a mít oči otevřené, pozorovat všudypřítomnou krásu a radovat se z maličkostí. Život vám to tam pošle. Doufám, že se vám můj krátký článek líbil a že si začnete plnit své sny. A pozor, můžou to být i maličkosti. „Vaše sny jsou vaší realitou ve vytváření. Nechte je rozkvést a sledujte, jak se stanou skutečností.“

-Lucy-

✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ

Rammstein je německá, industrial metalová kapela, jejich styl se také často označuje jako „Neue Deutsche Härte“ neboli „nová německá tvrdost“. Skládá se z šesti členů. Frontmanem kapely je Till Lindemann, hlavní kytaristou Richard Kruspe, doprovodným kytaristou Paul Landers, baskytaristou Oliver Riedel, bubeníkem Christoph Schneider a posledním členem Rammstein je klávesák Christian Lorenz, spíše známý jako „Flake“.

Kapela vznikla roku 1994 z útržků německých punkových kapel. Till Lindemann byl před tím, než se stal zpěvákem, bubeníkem v kapele First Arsch. Ze stejné kapely přišel i Richard Kruspe. Kruspe měl také vlastní kapelu jménem ODG. Paul Landers přišel do kapely mezi posledními z kapely Die Firma, ale krátce se mihnul i ve First Arsch. Christoph Schneider přišel do Rammstein také z kapely Die Firma, krátce hrál také v punkové kapele Feeling B. Ze stejné kapely přišel i Flake Lorenz, ten se k Rammstein po dlouhém přemlouvání připojil jako poslední šestý člen. Oliver Riedel se ke skupině přidal z kapely The Inchtobokatables, je také nejmladším členem kapely. Ted' si „ve zkratce“ představíme jednotlivé členy, začneme frontmanem.

Till Lindemann (4.1.1963, Leipzig, NDR), byl před hudební kariérou úspěšným plavcem, stal se juniorským vicemistrem Evropy, byl považován za kandidáta na letní olympijské hry 1980, rok před nimi ale sportovní školu opustil. Po různých profesích se stal bubeníkem v kapele First Arsch, která se roku 1993 rozpadla. Když další rok vznikli Rammstein a Richard Kruspe mu navrhnul, aby se stal zpěvákem, byl z této nabídky nejdříve velmi nervózní, a tak vystupoval se speciálními brýlemi, které mu neumožňovaly vidět publikum. Je také básníkem, sepsal 2 vlastní sbírky, první, *Messer*, v roce 2002, a druhou, *100 Gedichte*, v roce 2020. Má i vlastní hudební sólo projekt.

Richard Kruspe (24.6.1967, Wittenberge, NDR) si svoji první kytaru si pořídil ve svých 16 letech u nás v Československu. Nejdříve ji chtěl prodat, poté se mu ale hrání zalíbilo. První kapela, se kterou Richard hrál, se jmenovala „Das Elegante Chaos“,

jedna z mnoha německých punkových kapel. Dále hrál ve First Arsch, kde se seznámil s Lindemannem. Poté založil svoji kapelu ODG, která se rozpadla těsně před vznikem Rammstein. Mimo Rammstein má kapelu „Emigrate“, její poslední album však vyšlo v roce 2018.

Paul Landers (9. 12. 1964, Východní Berlín, NDR) hrál před kytarou na klarinet a na klavír. Na kytaru začal hrát v šestnácti a v osmnácti se přidal do kapely Feeling B. Do Rammstein se přidal jako jeden z posledních. Zajímavostí je, že jeho otec je původem Čech.

O baskytaristovi Oliveru Riedelovi (11. 4. 1972, Schwerin, NDR) toho ze všech členů víme nejméně, velmi si totiž zakládá na svém soukromí. V roce 1980 se jako devatenáctiletý připojil jako baskytarista do kapely The Inchtobokatables. Je jedním ze zakládajících členů Rammstein společně s Kruspem a Christphem Schneiderem.

Christoph Schneider (11.5.1966, Vých. Berlín, NDR) si podobně jako Oliver zakládá na svém soukromí. Před bicími hrál na trubku a byl velmi talentovaný, poté ovšem přesedlal na bicí. První kapela, ve které hrál, byla Die Firma, poté hrál ve Feeling B jako Paul.

Poslední člen kapely Christian „FLAKE“ Lorenz (16. 11. 1966, Berlín, NDR) se k Rammstein připojil po dlouhém přemlouvání. V šestnácti letech se připojil do kapely Feeling B jako klávesista.

Kapela Rammstein za 30 let existence vydala 8 studiových alb, 2 živá, a 2 kompilace. V roce 1995 debutovali s albem *Herzeleid*, to se stalo úspěšné, dokonce tak moc, že píseň „Rammstein“ se stala soundtrackem pro film *Lost Highway*. V srpnu o dva roky později vychází album *Sehnsucht* a s ním i velmi úspěšný singl *Du hast*. V dubnu roku 2001 vychází album *Mutter*, z tohoto alba jistě znáte píseň *Sonne*. V letech 2004 a 2005 vychází alba *Reise, Reise* a *Rosenrot*, přičemž druhé zmiňované je to, co zbylo z alba *Reise, Reise*. O tři roky později vychází album *Liebe Ist Für Alle Da*, které bylo a je velice kontroverzní, v Německu si dokonce vysloužilo zákaz prodeje nezletilým. Po dlouhé, desetileté přestávce vychází jejich 7. studiové album *Rammstein* jinak také zvané jako *Untitled*. Jejich posledním vydaným albem je *Zeit*, které vyšlo v roce 2022. Od té doby již žádné album nevyšlo.

Od roku 2019 jezdí Rammstein téměř každý rok koncertovou šňůru po Evropě. Letos dokonce měli koncert v Praze, na kterém jsem byl s mojí přítelkyní.

Byl to vskutku nepopsatelný zážitek. Na konci Europe Stadium Tour ovšem vyhlásili, že si dávají pauzu do roku 2027, poté prý uvidí. Mezitím chtějí vydat jejich dlouho připravovaný dokument a píseň *Ramm4*, která vždy byla jen součástí koncertů jako singl. Doufejme tedy, že se nám v roce 2027 Rammstein vrátí v plné síle.

-Tobi-

**Rammstein v Praze v květnu 2024.
To jsem fotil já.**

Turnaj středních škol Šluknovského výběžku

Ve středu 4. prosince 2024 se naše škola zúčastnila futsalového turnaje ve Varnsdorfu. Letos jsme se sešli po delší době v plném počtu. Gymnázium Varnsdorf, Mariánská, Bratislavská, TOS Varnsdorf, K. Světlé, Lesárna, Gymnázium Rumburk, SZdŠ a OA Rumburk a SOŠmgp Rumburk. Hrál se pěkný fotbal a myslím, že si to všichni užili. Polygrafka bojovala statečně, ale na pomyslné stupně vítězů nedosáhla. Přesto kluky moc chválím za pěknou, čistou a férovou hru.

Za Polygrafku nastoupili: Jan Walter, Miroslav Havlíček, Nikola Krupička, Ladislav Indrák, Adam Adamčík, Křištof Hauser, Jakub Hacmac, Daniel Pekárna, Jiří Švancara, Patrik Krzák a David Kristen.

Konečné pořadí škol: 1. Lesárna Šluknov, 2. TOS Varnsdorf, 3. Bratislavská Vdř, 4. SZdŠ a OA Rbk, 5. Karolíny Světlé Vdř, 6. Polygrafka Rbk, 7. Gymnázium Rbk, 8. Gymnázium Vdř, 9. Mariánská Vdř.

M. Macek

2. kolo Středoškolské futsalové ligy

V úterý 10. prosince 2024 jsme se zúčastnili 2. kola SFL. Turnaj se hrál v Ústí nad Labem a účastnili se ho 4 týmy: SPŠ Ústí n.L., OA Česká Lípa, SZdŠ a OA Rumburk a Polygrafka Rumburk. Konečné pořadí: 1. OA Česká Lípa, 2. SPŠ Ústí n.L., 3. SZdŠ a OA Rumburk, 4. Polygrafka Rumburk. Hrál se 2x12 minut a každý s každým. Myslím si,

že to byla pro naše kluky velká zkušenost. Díky za vzornou reprezentaci.

Za Polygrafku hráli: David Kristen, Patrik Krzák, Adam Adamčík, Jakub Hacmac, Křištof Hauser, Daniel Pekárna, Jiří Švancara, Jiří Krampera, Miroslav Havlíček, Nicolas Krupička a Jan Walter.

M. Macek

Turnaj škol v rybníkovém hokeji

Dne 4. března 2025 se na rumburském zimním stadionu konal turnaj místních škol v rybníkovém hokeji. Turnaje se zúčastnilo pět družstev.

Gymnázium A, Gymnázium B, ZŠ U Nemocnice A, ZŠ U Nemocnice B a pořádající Polygrafka.

Všichni si užili hokeje i férového boje o to být lepší...

Konečné pořadí:

1. Polygrafka
 2. Gymnázium A
 3. ZŠ U Nemocnice A
- Díky všem,
kteří se zúčastnili.
Sportu zdar
a příští rok ahoj!

M. Macek

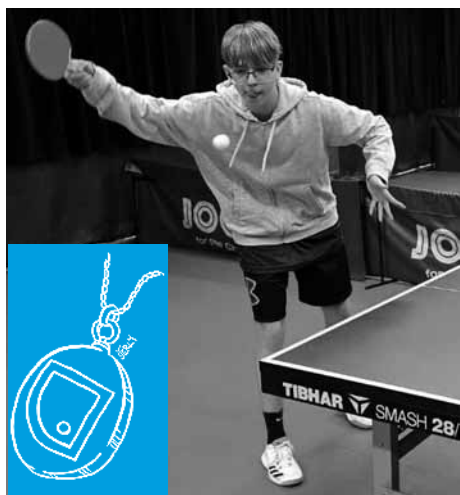
Turnaj škol ve stolním tenise

19. března 2025 jsme se zúčastnili turnaje středních škol Šluknovska ve stolním tenise.

Hráli chlapci i dívky. Z 15 chlapeckých týmů se Polygrafka umístila na krásném 3. místě. První skončil TOS Varnsdorf a druží Gymnázium Varnsdorf. Za Polygrafku hrály dva týmy: K. Hauser s P. Voťpíčkou a D. Pekárna s A. Adamčíkem. Kluci hráli výborně až do posledního míčku. V dívčím turnaji hrálo 8 družstev.

Turnaj perfektně připravili Roman Buřič z Lesárny a Standa Hocko z Gymnázia Varnsdorf. Těšíme se na příště. Sportu zdar!

M. Macek

I grafika může být koníčkem

Už je to rok, co jsem do časopisu psal o tom, jak dělám grafiku a baví mě to. Tak jsem se rozhodl zase ukázat nějaké grafické práce, co jsem za tu dobu udělal. Stále dělám aktivně grafiku pro lidi a baví mě to. Za ten rok se nic nezměnilo, snad jen množství žádostí o moji práci a zkušenosti. Každou grafiku, co udělám, se snažím zlepšovat a vylepšovat svou práci na vyšší úroveň. Přidal jsem k tomu už i tvorbu webových stránek a mnoho dalších věcí. Takže pokud chcete začít s grafikou i ve volném čase, nebojte se toho, berte každou šanci, která se vám naskytne, a využijte ji naplno.

-Miško-

Perkinsmors dělá hudbu aneb I basáci jsou důležití

Během minulého podzimu se parta naivních teenagerů rozhodla založit si vlastní kapelu. Ale co se stane, když se rozhodnete pro tento plán, když vlastně nevíte vůbec nic o nástroji, na který máte hrát?

Tak přesně tohle je můj případ. K basové kytarě jsem se vlastně dostala úplnou náhodou. Již od raného dětství jsem s hudbou v blízkém kontaktu. A tak nějak jsem si celý život přála tvořit svojí vlastní. Jenže jsem netušila, jaký nástroj je pro mě ten pravý.

Když jsem se před zhruba třemi lety zamilovala do jedné kapely, začala jsem se více zajímat o tvorbu a produkci hudby a také o zastoupení určitých nástrojů. Díky té kapele jsem si vybudovala svojí osobnost a taky jsem přišla na řadu dalších kapel, které dnes zbožňuju.

Minulý podzim jsem měla to štěstí mluvit z basákem jedné z mých nejoblíbeně-

ších kapel. Tohle setkání pro mě bylo tím zlomovým momentem, kdy jsem si řekla: „BUDU BASÁK“. Potom už se všechno začalo skládat v můj prospěch, dostala jsem basu, začala trénovat a kapela se rozjela. Teď můžeme jít na stage. Ale zatím ne-

předbíhejme, basová kytara není sice nejtěžší nástroj, pokud mluvíme o hraní a ne o váze samotného nástroje. Tak nějak jsem se vybodla na teorii a začala se učit mě známé melodie, protože přece jen se vám chce víc do věcí, co máte rádi. Nejdříve jsem jen tak vybrnkávala jednoduché melodie, ale to mě po chvílce přestalo bavit. Začala jsem se učit celé písničky. Některé lehčí, jiné na mě byly v tu chvíli až příliš těžké. To ale trénink může změnit, že ano.

A kapela? Zatím zkoušíme, kde se dá, ale již teď hledám místo, kde bychom mohli být nastálo a mohli tam mít uložené nástroje i všechno vybavení. Momentálně pilně trénujeme a doufáme, že se nám podaří vystoupit na konci školního roku na koncertu děčínské knihovny. Samozřejmě pracujeme i na tvorbě své vlastní hudby a doufám, že se někomu zalíbí. Možná jednou budu moct vystupovat právě na těch místech, kam si dnes chodím poslechnout své oblíbené kapely.

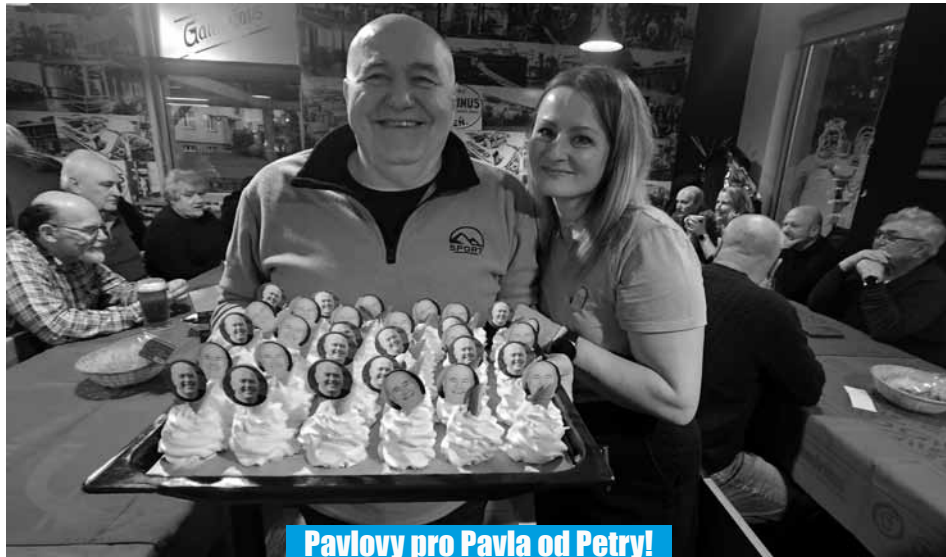
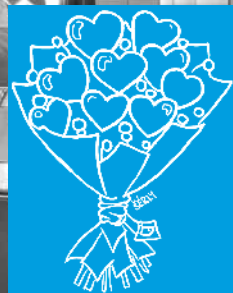
-perkinsmors-

Píšeme, fotíme, natáčíme, prezentujeme se ... Najdete nás na <https://www.youtube.com/@S0šmpgRumburk/videos>

Pavle, děkujeme!

Dne 30. ledna se s námi po desítkách let rozloučil náš milovaný pan kuchař. Od 1. února si užívá zaslouženého důchodu. Ale ještě než vydal poslední oběd, než cinkla poslední lžice u stolu jeho spokojených strávníků, připravilo si pro něj vedení školy malé VELKÉ překvapení. A tím nebylo nic jiného než udělení řádu ZLATÉ VAŘEČKY panem ředitelem v roli zámeckého pána. K udělení řádu se sešli všichni zaměstnanci školy, aby vyjádřili odcházejícímu kuchaři své díky. *Kateřina Wenischová Novotná*

Pavlovy pro Pavla od Petry!**Občas můžete ve škole potkat televizní štáb! Tentokrát je zajímavý ponožkový den.****V pátek 21. března jsme si na každou nožku oblékli jinou ponožku!**

